

והננו פורטים את ההלכות הנוגעות בענין החליבה:

א. החולב יש בזה איסור מלאכה דאורייתא. וכשחולב

הרבה כופל את האיסור בכל גרוגרת.

ב. אם חולב על חתיכות פת או חולב לתוך תבשיל יש

מתירין. ודוקא אם לא סינן את החלב לכלי אחר

אלא אוכל את הפת או התבשיל ביחד עם החלב אבל

אם מסנן את החלב לכלי אחר או שמסיר את הפת

מן החלב לשתייה ככל חלב, הרי זה כשאר חליבה

והוי מלאכה דאורייתא.

ג. אם חולב על גבי קרקע לאיבוד מותר לכתחלה וזו

הדרך הישרה ומקבלין עליה שכר.

ועתה אזרו חיל ולבשו עוז לשמור את השבת וחשבו

הפסד מצוה כנגד שכרה.

והננו מברכים לכל השומע שימולא כל חסרונו ויתוסף

ברכה למלא אסמו טוב.

צו.

* שלו' וכט"ס למרן שליט"א.

אחדשהדר"ג שליט"א באהבה רבה.

רצוני בזה להודיע צערי הגדול על מחשבה זרה המרחפת

באוויר ארצנו הק' לעשות תקנות חדשות נגד התורה המצויה

* למרן הגאון רא"ז מלצר זצ"ל.

עתה בידינו, ובלבי כי זה גורם הירוס האמונה מלכות שלומי
אמוני ישראל, בהיות שהכפירה והמינות בעקבתא דמשיחא
הומות בראש כל חוצות ומרבים להפיץ עתונים בכל יום
במאמרים לוקחי לב להסיר את העם מאמונה ב"ג עיקרים,
ולטעת בלבבם שאין עולם אלא אחד, ושהעולם אין לו יוצר
ושאין עם ישראל גוי אחד ושאין תורה מן השמים, וכל מעללי
איש ותחבולותיו מבקר עד ערב לפי רוח הכפירה יהלכו.
ואמנם קו דק מגביל בין אמונה לכפירה, ומדת האמונה
ככל יתר המדות הטובות יתחלקו למדרגות. יש שאמונתו
בריאה וחזקה וירגיש על ידה כל עבירה קלה ויש מאמין
שאמונתו רפויה מאד ויעבור עליה בלי הרגש ואמנם גם הוא
מאמין יחשב אלא שהוא מקטני אמונה, ואמנם יתכן שהפוסח
על שתי הסעיפים עדיין הוא מקו ולפנים ואליהו זכור לטוב
כשאמר אם הבעל הוא ... לכו אחריו ידע שיענו ... כי
בטבע המאמין החלש כשרואה את קצה הכפירה כבר נרתע
ושב לאמונתו האמיתית.

ואמנם הרופפים בדורנו נכנעים לכופרים ונהנים מנשיאת
חן בעיני הכופר על חשבון רפיון אמונה כי איננו קנאי, ואיננו
בטלן, יודע שצריך לותר על האיסורים בדברים החיוניים,
ולמצוא היתרים כאשר ידרשו זאת החיים העכשויים, והכופר
שמח על נצחוננו, ואכן מבזה בלבו את המאמין המזויף הלזה.
אבל ראוי היה לכל מאמין לשוב לאמונתו ביימיו דרישה

לכפירה מוחלטת שיאמרו תירש הבת עם הבן אשר כבר
 לחמו בזה החכמים עם הצדוקים, ולתמהוננו נאטמו הלבבות
 ותחת תקיפות הדעת ואמץ הרוח לעמוד כצור נצב, באמונת
 אמון כי המשפט לאלק' הוא, וכן קבלנו מפי הגבורה רבון כל
 המעשים אדון כל הארץ, ימצאו אלו שדעתם שפלה ויבקשו
 תחבולות להשתחוות להכפירה ולהשאיר את המשפט בחושן
 המשפט, אבל למעשה להתנהג ככל הגוים דברתא כברא
 תירות, ולתת תהלה לאויבנו כי אמנם אין חק הנחלה שבתורה
 מתאים לפי עם הנאור, הודאה גמורה לתועבת הכפירה, אוי
 לאזנים שכך שומעות.

כהנה וכהנה חושבים הנחשלים להחליף ולהמר התורה
 בחוקים חדשים אשר יתנהגו בעולם המעשה, ואם ידרוש איש
 מאמין לדון אותו דין תורה יאמרו לו הב"ד כן הוא הדין כי
 כבר באו החכמים ותיקנו ...

ומי לא שמע מרבתי כי אנחנו דור יתום ואין אנו ראויים
 כלל לתקן תקנות שצריך לזה גדלות בתורה במדה מופלאה
 ואנחנו ירדנו פלאים והדיוטים אנחנו ואיך נעזי פנינו ונקשה
 ערפנו לומר חכמים אנחנו ויש כח בידינו להפקיר ממון
 ולקבוע תקנות לדורות.

כתבתי דעתי וזו גם דעת הגאון מבריסק שליט"א ובקשתנו
 שמרן הדר"ג שליט"א יעמוד עמנו כמו שרגילים בני עמנו
 לשמוע עד עכשו ...

החושב על הדברים הנ"ל חושב לסכנה ליסד אגודת
הרבנים לתת כח מלאכותי בהכרעת דברים העומדים ברומן
של עולם. ואחתום שלו' וברכה הדו"ש באה"ר
אי"ש

צז.

* עניני ההלכה קבועים הם ע"פ התורה שעיקרן בכתב
ופירושן בתורה שבע"פ, ואף נביא אין רשאי לחדש עד שמצאו
להן סמך בתורה וכשם שהגרעון בכלל גליזה מהתורה, כך
ההוספה על מצות התורה גליזה מהתורה.
ביסוד זה צריך שאלת חכם, אם חייבין לנהוג ז' ימי
אבלות על הצרות הנוראות שעברו עלינו אם לא, אם חייבים
אין צריך הסכמות ואם פטורים הרי כבר אנו מוזהרים לנהוג
בפטור זה מפני שהתורה פטרתן, ולשמוע מזבח טוב, וההצעה
להכנס ולקבוע ולעשות, לגזור ולקיים, היא כהקלת ראש ח"ו
ביסוד ההלכה וראוי להסירה מעל הפרק בטרם הועלתה.
כן קביעת תענית לדורות הוא בכלל מצוה דרבנן, ומה
שיש בידינו הוא מזמן שהיתה עדיין נבואה, ואיך נעזי פנינו
דור שטוב לו השתיקה — להרהר כזאת לקבוע דברים לדורות,
והרי ההצעה הזאת מעידה עלינו כמתכחשים בכל חטאתנו
* התשובה בדבר קביעות ז' ימי אבלות ותענית היתה אחר חורבן

יהדות אירופה.